

δυσμενείας τῶν ἰσχυροτέρων τῆς Εὐρώπης ἡγεμόνων, κατέλυσά τὸν πολιτικὸν βίον μου. Ἐρχομαι, ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς, ζητῶν ἄσυλον παρὰ τοῦ Βρετανικοῦ λαοῦ καὶ τίθεται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων του, ὅς ἐπικαλοῦμαι παρὰ τῆς Ἰμετέρας Β. Ἰψηλότητος, ὡς τοῦ ἰσχυροτέρου, τοῦ καρτερικωτέρου καὶ γενναιοτέρου τῶν ἐχθρῶν μου ».

« **ΝΑΠΟΛΕΩΝ** »

Δέκα ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἐλάμβανεν ὁ Ναπολέων τὴν ἐπομένην διακοίνωσιν τοῦ Ἰπουργείου.

» Δὲν συμφέρει οὔτε διὰ τὸ πρὸς τὴν πατρίδα, οὔτε διὰ τὸ πρὸς τοὺς συμμάχους χρέος ἡμῶν, ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης νὰ ταραξῇ καὶ πάλιν τὴν ἰσυχίαν τῆς Εὐρώπης. Ἡ νῆσος τῆς Ἀγίας Ἐλένης προσδιωρίσθη ὡς ἡ μέλλουσα διαμονὴ αὐτοῦ. »

Ὁ Ναπολέων καταληφθεὶς ἀπὸ ὀργὴν ὑπερήφανον, ἔγραψε τὴν διαμαρτυρήσιν ἐκείνην, ἧς ἀπαντες γνωρίζουσιν τὴν ἀκόλουθον περιοπήν.

» Ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι τὴν ἱστορίαν αὐτῇ θέλει εἶπει, ὅτι εἰς ἐχθρὸς, ὅστις ἐπὶ εἰκοσαετίαν ἐπολέμησε τὸν Ἀγγλικὸν λαόν, ἤλθεν ἐλευθέρως ἐν τῇ κακοτυχίᾳ του νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ὑπὸ τοὺς νόμους του : ὁποῖον ἄλλο τεκμήριον ἠδύνατο νὰ δώσῃ τῆς ὑπολήψεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης του ; Ἀλλ' ἰδοὺ πῶς ἀνταπεκρίθη ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς εἰς τὴν τοιαύτην μεγαλοψυχίαν του. Ἰπεκρίθη, ὅτι τείνει χεῖρα φιλόξενον πρὸς τὸν ἐχθρὸν τοῦτον, καὶ, ὅταν οὗτος καλῇ τῇ πίστει προσῆλθε, τὸν ἐδολοφόνησε ».

Τὴν 6 Αὐγούστου ὁ Ναπολέων μετεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ *Norfolke*, καὶ τὸ πλοῖον ὥργανε τοῦ Ἀτλαντικοῦ τὰ κύματα πρὸς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην.

Ἐνῷ βυθισμένος εἰς λυπηροὺς λογισμοὺς παρετήρει τὴν θάλασσαν, ἀνεκάλυψε στήλην μέλαιναν, ἥτις ἀποτομένη τῶν κυμάτων, ἄφινεν ὅπισθεν αὐτῆς μακρὰν γραμμὴν πυκνοτάτου καπνοῦ, ὡς ἀπὸ μεγάλης καμίνου ἐξερχομένη.

Ὁ Ναπολέων, λέγει ὁ Σαιντ - Ἰλαίρ, ἐκπληκτος, ἔλαβε τὸ τηλεσκόπιον καὶ ἐφώνησε,

— Τί εἶναι τοῦτο ; φαίνεται ὡς σωλὴν καπνοδόχου.

— Εἶναι ἀτμόπλοιον, εἶπεν ὁ Ἀγγλος ὑποπλοῖ-
αρχος.

— Ἀτμόπλοιον ! ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων βαθέως συγκινηθεὶς. Δὲν εἶδα ποτέ. Μὲ πόσῃ ταχύτη-
τά τρέχει ! φαίνεται ὅτι γλυστρᾷ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐπὶ τροχαλίας.

— Εἶναι ὁ Φούλτων, ἐπρόσθεσεν ὁ ἀξιωματικὸς, παρατηρῶν αὐτὸ μὲ τηλεσκόπιον ἰσχυρότερον Διακρίνω κάλλιστα τ' ὄνομά του γεγραμμένον ἐπὶ τῆς πρύμνης.

— Ὁ Φούλτων ! ἀπεκρίθη ὁ Ναπολέων σκιρτήσας, ἅμα ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ὁ Φούλτων, ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐφευρέτου του.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ὁ Ναπολέων, κτυπῶν τὸ μέτωπόν του καθ' ἑκάστην ἐπὶ θρανίου παρὰ τὸ ἄκρον τοῦ καταστρώματος, ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον
(Φυλλάδιον 2. τόμ. ΣΤ').

μεταξὺ τῶν χειρῶν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐπὶ πολλῶν μεμψιμοιρῶν.

— Οὕτως ἡ τύχη ἐνὸς κράτους ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν νέαν ἰδέαν ! Οὕτως ἡ φύσις ἐκρυπτε εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς μίαν ἐπιστήμην, ἥτις ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τοῦ κόσμου ! εἶχον εἰς χεῖρας μου τὸ ἀπόκρυφον τοῦτο, ναί ! τὸ εἶχον καὶ ἄφησα αὐτὸ νὰ ἐκφύγῃ, ἐπειδὴ ἐζήτησα τὴν γνώμην τῶν ἄλλων καὶ ὄχι τὴν ἰδικήν μου. Ἢ ! τώρα πιστεύσατε τῶν λογίων, εἶπε βιαίως ἐγειρόμενος καὶ μετ' ἀνησυχίας περιπατῶν. Ἰδοὺ ἡ ὠραία γνώμη τοῦ Ἰνστιτούτου ! ὅ,τι νέον δὲν θέλουν πώποτε νὰ τὸ πιστεύσωσι, δὲν καταδέχονται ὥστε ἄλλος τις νὰ γνωρίζῃ περισσότερον αὐτῶν. Ὁ φθόνος, ὁ φθόνος μᾶς παραφέρει καὶ μᾶς καθιστᾷ πολλὰκις ἀδίκους πρὸς τοὺς ἄλλους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ φρουρὸς ἐφώνησε.

— Γῆ ! Γῆ !

— Γῆ ! Γῆ ! ἐπανελάθεν ὁ Ναπολέων, συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων. Ναί, εἶναι ἡ γῆ ἥτις μέλλει νὰ καλύψῃ τὸ πτώμά μου.

Ἦτον ἡ 18 Ὀκτωβρίου τοῦ 1815, ἡ ὀγδοηκοστή ἡμέρα μετὰ τὴν ἐξ Ἀγγλίας ἀναχώρησίν του.

Ὁ ἀτυχὲς κατέβη ἐπὶ τῆς λέμβου, ἥτις ἔμελλε νὰ τὸν ἀποβιβάσῃ εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικίαν. Ὁ Ἀγγλος ναύαρχος ἠθέλησε πρῶτος νὰ καταβῇ, ἀλλ' ὁ Ναπολέων κρατήσας αὐτόν, τῷ εἶπε μετ' εὐγενοῦς ἀξιοπρεπείας ;

— Συγχωρήσατε, Κύριε, ἐγὼ πρῶτος ὀφείλω νὰ καταβῶ.

Ὁ Ναπολέων εἰς τὴν Ἀγίαν Ἐλένην ὑπῆρξε μεγαλῆτος ἐν τῇ δυστυχίᾳ του, παρ' ὅσον ὑπῆρξεν ἐν τῇ δόξῃ του. Ποσάκις δὲν θὰ εἶπε καθ' ἑαυτόν.

« Ἐὰν δὲν ἐθυσίαζα τὰς ἐλευθερίας τῶν λαῶν, δὲν ἤθελον πίνειν τὸ πικρὸν τῆς ἐξορίας ποτήριον. »

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) **A. B. B.**

Ἡ ΠΕΝΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΓΑΘΟΠΟΙΙΑ

Ὅστις δὲν ἀπελπίζεται περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, ὅστις πιστεύει ὅ,τι ἀκμάσουσιν αὖθις τὰ γράμματα καὶ αἱ ἐπιστήμαι, ὅτι ἀναλάβουσιν αἱ προγονικαὶ ἀρεταὶ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα, προβλέπει καὶ τὸ μέλλον τῆς τέχνης μεγαλεῖον.

Οἱ νέοι Φειδία καὶ Πολύκλειτοι, οἱ Ἀπελλεῖς καὶ οἱ Πραξιτέλεις, ὄχι μόνον γεγονότα τῆς ἀρχαιότητος, ὄχι μόνον χαρίεσσας ἀλληγορίας τῆς μυθολογίας, ἀλλὰ καὶ νέας ὑποθέσεις ἢ σοβαρὰς καὶ σεμνὰς παραστάσεις καὶ ἀλληγορίας χριστιανικάς θέλουσιν ἐξικονίζειν διὰ τῆς γλυφίδος αὐτῶν ἢ τῆς γραφίδος.

Η ΠΕΝΙΑ ΚΑΙ Η ΑΓΑΘΟΠΟΪΑ.

Δὲν ἔχουσι βεβαίως ἀνάγκην προτύπων ἄλλων, οἱ ἀτενίζοντες εἰς τὴν Ἀκρόπολιν, ἢ ζῶντες ἐν χώρῃ, ἥς ἐκάστη, ὡς εἶπεῖν, γραμμὴ ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ ὅλου ἐναρμόνιον τι καὶ θαυμάσιον καὶ οἶονεῖ λαξευθὲν ὑπὸ χειρῶν τοῦ μεγάλου καὶ αἰωνίου ἀριστοτέχνου, ἥς ὁ οὐρανὸς, ὁ ὀρίζων, αὐτὴ ἡ χλόη ἀποπνέουσι ποιήσεως, ἀλλ' ὅμως κρίνομεν ὅχι ἄσκοπον, ἵνα εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν εἰκονογραφίων μας ἔχωμεν πολλάκις ὑπ' ὅσιν ἔργα τῆς νεωτέρας ἢ τῆς ἀρχαίας τέχνης, δυνάμενα νὰ προστοιμᾶσωσι καὶ νὰ μορφώσωσι τὴν πρὸς τὰς καλλὰς τέχνας φιλοκαλίαν καὶ προθυμίαν τῶν νέων.

Ἡ παροῦσα εἰκὼν εἶναι ἀνάγλυφον τοῦ Βίκτωρος Βιλαιν. Ἡ ἐν μέσῳ σεμνοπρεπῆς κόρη ἐστὶν ἡ ἀλληγορία τῆς εὐπορίας· ἡ χάρις καὶ ἡ γλυκύτης ἐκλάμπει ἐπὶ τοῦ προσώπου της. Ἡ ἐνδυμασία της δὲν εἶναι ἀνεμιμνήνη καὶ πολυτελής, δὲν κατανατᾷ εἰς τὸ ἄσεμνον καὶ τρυφηλὸν, καὶ πορευομένη ἵνα ἐλαφρύνῃ τοὺς πᾶσχοντας ἀδελφούς της, δὲν θέλει νὰ λυπήσῃ αὐτοὺς διὰ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ πλούτου της· ἀλλ' ἔχει κομψότητα, διότι ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς πρέπει ν' ἀναγινώσκειται εἰς τὴν εὐγένειαν τοῦ σώματος· ἡ κόρη εἶναι καθαρὰ καὶ ἀγνή, διότι οἱ ἔχοντες θεῖαν τινὰ ἀποστολὴν πρέπει νὰ ᾔναι ἄσπιλοι καὶ ἀκήρατοι. Ἐνῷ ρίπτει τὸν ὀδολὸν της εἰς τὴν τρέμουσαν χεῖρα τοῦ γυμνιζέμενου τούτου καὶ ἰσχυροῦς γεροντίου, τὸν θεωρεῖ ἰλαρὰ καὶ λέξεις ἐλπίδος προφέρει. Ἐλεημοσύνη διπλασίαν ἔχουσα

τέχνην τοῦ μεγάλου Πάραηλ, τὰ δὲ λαμπρὰ καὶ τὴν ἀξίαν! Διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς στηρίζει γραίαν γυναῖκα, εἰς ἣν ἔδωκε χιτῶνα καὶ κάλυμμα, τὴν λαμβάνει συνεταῖρόν της εἰς τὰς εὐπορίας καὶ συγκινήσεις αὐτῆς, καὶ συμμετόχον τῆς εὐπορίας της· ἐλεοῦσα δὲ, πράττει οὕτως, ὥστε ὁ λαμβάνων μὲν νὰ λησμονῇ τὸ διδόμενον, ὁ δὲ ἐλεηθεὶς νὰ νομίζῃ ὅτι ὑπακούει αὐτὸν, βοηθοῦσα τοὺς ἄλλους. Ἔργον ἔντεχνον καὶ ἄξιον τῆς ἀρετῆς ταύτης, ἣν εἰκονίζει, τῆς πρώτης καὶ τῆς γλυκυτέρας τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἐνθυμοῦνται πάντοτε οἱ πλούσιοι τοῦ κόσμου τούτου.

ΑΓΑΡ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ.

Μεταξὺ ὅλων τῶν καλλιτεχνημάτων τῶν ἐκτεθέντων κατὰ τὸ 1843 εἰς τὴν βασιλικὴν ἀκαδημίαν τοῦ Λονδίνου, ἄριστον ἐκρίθη ἡ προκειμένη εἰκονογραφία τοῦ ζωγράφου Γαστλάκη παριστάνουσα τὴν Ἀγὰρ καὶ τὸν Ἰσμαὴλ, τοὺς ὁποίους ὁ Ἀβραάμ, ἐνδούς εἰς τὴν ζήλοτυπίαν τῆς συζύγου του Σάρρας, ἀπέπεμψε τοῦ οἴκου αὐτοῦ, καὶ αὐτὴ ἀνεχώρησε καὶ περιεπλανήθη εἰς τὴν ἔρημον, φέρουσα ἄσπδον μόνον ὕδατος καὶ ὀλίγον ἄρτον.

Εἶναι δὲ τὸ εἰκονογράφημα ἐξαιρεγασμένον διὰ γραφίδος ἐλαφροῦς καὶ ἀπλῆς, ἥτις ἀνακαλεῖ τὴν